

poměru obou hodnot toho dne na rozhodující burse zaznamenanému, t. j. kursu z téhož dne. Kurs je nesporný, sporná byla jen otázka, zda poměr obou valut nebylo posouditi podle jiného dne. Vezme-li se tudíž za základ kurs dne placení, byla žalovanou firmou žalobkyni zaplacená celá dluhovaná částka, a žaloba není odůvodněna. Slib žalované strany, že po přepočítání doplatí zbytek, byl podmíněn právě jen okolností, že po přepočítání podle kursu nějaký zbytek skutečně vybude pro žalobkyni.

Čís. 3826.

Pokud jest zaměstnavatel oprávněn zadržeti si část mzdy zaměstnancovy na srážku osobní daně z příjmu.

(Rozh. ze dne 6. května 1924, Rv I 583/24.)

Žalobce byl až do 30. června u žalované firmy zaměstnán jako truhlářský mistr, od 1. července 1923 pak jako truhlářský dělník, měl v měsících květnu a červnu 1923 jako mistr měsíční mzdy 1675 Kč, a za poslední dva měsíce, květen a červen 1923 vyplatila mu žalovaná méně o 2033 Kč 57 h, jež si zadržela na srážku osobní daně z příjmu žalobcova. Proti žalobě na zaplacení 2033 Kč 57 h namítla žalovaná firma započtením 3221 Kč 25 h, jež prý jí dluhuje žalobce za nezaplacenou daň z příjmu. Procesní soud první stolice zamítl námitku započtení a uznal dle žaloby. Odvolací soud vyhověl odvolání žalované potud, že zamítl námitku započtení pouze pro tentokráte.

Nejvyšší soud k dovolání žalované zrušil rozsudek odvolacího soudu a vrátil věc prvnímu soudu, by o věci dále jednal a ji znovu rozhodl a uvedl mimo jiné v

důvodech:

Dovolatelka přednesla, že žalobce jí dluhuje za nezaplacenou osobní daň z příjmu za rok 1919 — 239 Kč 85 h, za rok 1920 — 522 Kč, za rok 1921 — 765 Kč, za rok 1922 — 1129 Kč a za 6 měsíců z roku 1923 — 564 Kč 80 h — celkem 3221 Kč 25 h, které namítala započtením. Tu ovšem odvolací soud, opíraje se o své zjištění, že za leta 1920 a další osobní daň z příjmu nebyla dosud předepsána a že také na ni dovolatelka dosud ničeho nezaplatila, správně rozpoznal, že se dovolatelčina pohledávka 3221 Kč 25 h ku započtení podle §§ 1430 a 1439 obč. zák., poněvadž nejde o nároky dospělé a zralé, vůbec nehodí, a co nejhlavnějšího, že kdyby ji dovolatelka ještě nezaplatila, proti žalobci žádný nárok ještě nevzešel, leč dovolací soud měl, přihlédnuv k obraně dovolatelčině jako celku, uvážiti, že touto obranou a jejím skutkovým přednesem vznesena byla proti žalobcově pohledávce námitka nesplatnosti. Odvolací soud značně se přiblížil tomuto poznatku tím, že dovolatelčinu námitku započtení zamítl pro tentokráte, což odůvodnil tím, že daňový předpis jistě, jak lze předpokládati, dříve nebo

později se stane, a že tím vystoupí teprve otázka ručení žalobce nebo dovolatelčina. Toho nelze schváliti. Bylo zjištěno, že žalobce pobíral svou mzdu jako truhlářský mistr právě v měsících, za které žaloval mzdu, ve lhůtách delších než čtyřnedělních, totiž měsíčně, platil tedy o něm předpis §u 1 odstavec druhý cis. nařízení ze dne 8. července 1898, čís. 120 ř. zák. a proto podle §u 1 odstavec první téhož nařízení zustala v platnosti dovolatelčina povinnost, v §u 234 odstavec první zákona ze dne 25. října 1896, čís. 220 ř. zák. uvedená, ale pak se také nevztahuje na strany předpis §u 237 písm. a) tohoto zákona ve znění §u 3 zákona ze dne 12. srpna 1921, čís. 336 sb. z. a n. podle kterého v jednom roce nesmí býti zaměstnavatelem více sraženo, než-li činí předpis za jeden a půl berního roku a podle kterého srážka není přípustná, nepřesahují-li příjmy zaměstnanců nezabavitelného minima existenčního, kterýchžto předpokladů u žalobce není. Právě-li dovolatelka ještě v dovolání: »že tu nejde o obyčejnou pohledávku«, a trvá-li ještě na svém právním názoru, že jde o započtení, nemůže to soudům brániti, aby neužily zákonitého pravidla správného a by poznaly, že dovolatelkou bylo proti žalobnímu nároku také namítáno, že jest ne-li celý, aspoň nějaká jeho část z tohoto důvodu nesplatna, poněvadž dříve musí býti z něho zadržena, dotyčně zaplacená osobní daň z příjmů, že z tohoto důvodu podle §u 234 zákona ze dne 25. října 1896, čís. 220 ř. zák. dovolatelce jest zakázáno, aby na tuto daň vypadající částku žalobci vyplácela. Není tomu na přič okolnost, že tato daň nebyla ještě žalobci předepsána, neboť pak jest podle §u 234 odstavec třetí onoho zákona zadržeti tu částku v jaké byla před tím vyměřena tato daň. Pak je v dalším vadnou neúplností odvolacího řízení, že v něm nebyl proveden důkaz o tom, zdali výpočet srážek, dovolatelkou učiněný, je správný, správněji řečeno, že nebylo zjištěno, jaký zdanitelný příjem žalobcův může tu pro výši srážek přicházeti v úvahu. Ale tu nebude také potřeba zjistiti právní povahu tohoto příjmu, totiž zda-li, pokud by podléhal dovolatelkou odečítané dani z příjmu, byl skutečně příjmem měsíčním, tedy zdali a pokud o něm platí § 1 cis. nař. ze dne 8. července 1898, čís. 120 ř. zák., pokud se týče nejde-li jen o proměnlivé příjmy (§ 1 II uvedeného cis. nař.), na které by se předpis §§ 234 a 235 zákona ze dne 25. října 1896, čís. 220 ř. zák. vůbec nevztahoval. Podle toho nebylo zjištěno, mnoho-li by v tomto případě dovolatelka vůbec mohla zadržeti a to také nikoli ze kterých, předpisu §u 234 cit. zák. podléhajících stálých příjmů žalobcových.

Čís. 3827.

Pachtovní smlouva o koncesi smrti pachtýře vůči jeho pozůstalosti nezaniká. Lhostejno, že živnostenský úřad nevzal na vědomí prohlášení vdovy, že bude v koncesi pokračovati.

(Rozh. ze dne 6. května 1924, Rv I 597/24.)

Žalovaná byla majitelkou dolu a zároveň majitelkou koncese hostinské a výčepnické. V roce 1917 zpachtoval koncesi Stanislav Č.,